

Lelki utazás a karantén alatt

Könyörgés egy bő hétért

Kilenc nap.

Kilenc nappal és éjszaka csupán.

Szeretném megtalálni ezt a kilenc napot...

Időt szeretnék találni a Léleknek és a lelkieknek önmagamban.

Szeretném megragadni azokat a napokat,

amelyek ünnepek, mégis sokszor elvesztek számomra eddig.

Jó lenne felfedezni és kitölteni mind a kilencet úgy, hogy én is csendre és nyugalomra találjak.

Mélység és magasság érzése tölt el virágvasárnaptól húsvéthétfőig, mégis olyan könnyen válik ez az idő is szürke hétköznappá. Egyformává, monotonná. Most újra azt kérem, Istenem, hogy lehessen ünnepi hétté ez az általad leginkább meggazdagított és nagy ünneppé tett hét, ez a kilenc nap az életemben!

Dr. Szabó Lajos – evangélikus lelkész

A keresztyénség legnagyobb ünnepe: húsvét. Ahhoz, hogy igazi ünnepünk legyen, fel kell készülnünk rá testben és lélekben egyaránt. Erről szól a negyvennapos böjti időszak. Virágvasárnapkal elindulunk, hogy Jézussal együtt járjuk végig a golgotai kereszt felé vezető utat, majd húsvéthajnalban együtt örvendezzünk az asszonyokkal az üres sír láttán. Ez a történet értünk van és rólunk szól.

Az idei évben csendesnapra nem volt lehetőségünk, de most mégis elcsendesedésre hívlak ilyen formában. Javaslom, hogy minden nap találj magadnak csendes perceket, amikor egy gyertyát meggyújtasz és elolvasod az adott napra kijelölt olvasmányokat! Engedd, hogy egy-egy szó, mondat kérdéseket, gondolatokat indítson el benned!

„Induljunk fent és lent, magasságban és mélységben, világosságban és sötétségben, A múlt felé és a jövő irányába, születésnél és elmúlásnál, Nappal és éjszaka, földön és levegőben, Munkában és pihenésben, ma és holnap, az Isten oltalmazó kezének erejével!”

Dr. Varga Gyöngyi – evangélikus lelkész

2020.04.05. Virágvasárnap

Az ajtók becsukódtak mögöttem.
Az ajtók becsukódtak előttem.
A kilincs nem mozdul.
A kulcs nem fordul a zárban.
Nem látom az utat.
Vakon keresem szakadt térképemen a célt.

Mögötted ott az elmúlt hónapok minden szenvedése.
Leprások, szegények, nyomorultak néznek utánad.
Értetlen szemek, kőkemény szívek maradtak még mögötted.
Elvégeztél mindent, amit lehet, de ez csak még jobban üvölti, hogy mennyire nem változott semmi.

A szeretet eddig rugdosott.
Nem hagyott, hiába rántottad el előle sebzett lelkedet.
Most mindennek vége lesz.
Hallod, ahogy ledől egy nagy fa, a favágók kiáltanak.
Hallod az ácsszekerce oly ismerős, otthonos csattanását.
Hallod a csákány pendülését.
Valahol keresztet állítanak.
A szeretet eddig rugdosott.

Jeruzsálem utcáin kopog a szamárka patája.
Valami nagyon vidám ritmus.
Ritmusát felkapják a hozsannázók.
Furcsa, lendületes dallá válik: a szamárpata kopogása,
a hozsannázók hozsannája.
Csak te maradsz egyedül.
Az ajtók becsukódtak mögötted.
Az ajtók becsukódtak előtted.

Aztán az ünneplők feje fölött, az útszéli fákról lenyesegetett ágak fölött,
Házak, paloták, templomok teteje fölött,
a város fölött,
a hegyek fölött meglátod az eget.

Az ég sem nem kék, sem nem szép, sem nem felemelő.
Nem vidám, nem hívogató, nem tölt el a szabadság érzésével.
Az ég bezárult.
Nem szól.
Nem biztat.
Nem bátorít.

Indulsz. Már velük dúdolod az ismerős zsoltárt. Már velük dobol a szíved a szamar patájának ritmusára. Már velük nevetsz te is. Újra közöttük vagy. Újra közöttünk vagy.

A tudatlanok, kegyetlenek, gyilkosok, bűnösök, betegek, gonoszok között.

Mert az ajtók becsukódtak előttünk.
A kilincs nem mozdul. A kulcs nem fordul a zárban. Nem látjuk az utat. Vakon keressük szakadt térképeinken a célt.

Már nem fájnak a becsukódott ajtók mögöttem.
Már nem fájnak a becsukódott ajtók előttem.
A kilincs mozdul. A kulcs fordul a zárban. Látom az utat. Szakadt térképemen ott a cél.

Indulok én is. A sötét égen felragyog a Golgota.

Dr. Koczor Tamás – evangélikus lelkész

Jézus bevonul Jeruzsálembe (Mk 11,1-11; Lk 19,28-38; Jn 12,12-19)

„Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Bétfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus előreküldte két tanítványát, ²és ezt mondta nekik: Menjetek az elöttetek lévő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt. Oldjátok el, és vezessétek hozzám! ³Ha valaki szólna nektek, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat.

⁴Ez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: ⁵„Mondjátok meg Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád, aki alázatos, és szamarháton ül, igavonó állat csikóján.”

A tanítványok pedig elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik: ⁷odavezették a szamarat a csikójával együtt, ráterítették felsőruhájukat, Jézus pedig felült rá. ⁸A sokaság az útra terítette felsőruháját, mások ágakat vagdaltak a fákról, és az útra szórták.

⁹Az előtte haladó és az őt követő sokaság pedig ezt kiáltotta: Hozsánna Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban!

Amint beért Jeruzsálembe, felbolydult az egész város, és ezt kérdezték: Kicsoda ez?

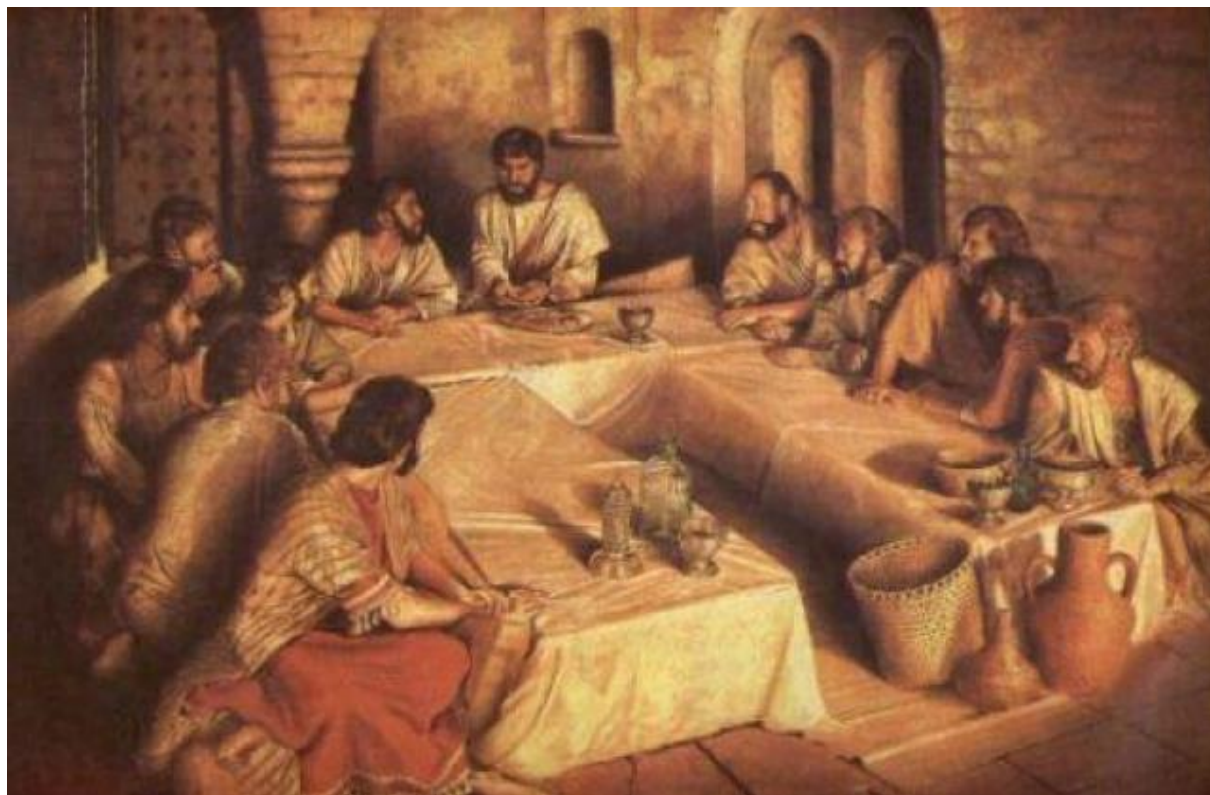
¹¹A sokaság ezt mondta: Ő Jézus, a galileai Názáretből való próféta.” (Mt 21,1-5)

Hallgasd meg! <http://emmaus.hu/drupal/node/815>

2020.04.09. Nagycsütörtök

Júdás elárulja Jézust (Mk 14,10-11; Lk 22,3-6)

„Akkor a tizenkettő közül egy, akit Iskáriótes Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz, ¹⁵és így szólt: Mit adnátok nekem, ha kezetekbe adnám őt? Azok pedig harminc ezüstöt fizettek neki. ¹⁶Ettől fogva kereste az alkalmat, hogy elárulja őt.

Éjszaka van már. A város alszik, csak mi ülünk itt az asztal körül. Olykor egy-egy kutya ugat panaszosan a holdra, amúgy súlyos csönd ül a tájon. „Alvó szegek a jéghideg homokban.” Ez lenne hát elárultatásom éjszakája? Árulás, álruhás...

Igen, itt van ő is, kezében pénzes zacskó. „Harminc évgyűrű a júdásfán.” Az árulás éjszakája ez? Inkább legyen az áldásé. Kezembe veszem a kenyeret. Még meleg. Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál. Ugye, nem hagysz cserben?

Vegyétek, egyétek. János, drága János: emeld fel végre a fejed, ne szomorkodj annyira. Nekem is fáj. „Emeld fel, fejedet, büszke nép, hordoztad a világ szégyenét.”

Ez az én testem. Miért ráncolod homlokod, Simon Péter? Igen, az enyém. Az, amit most fehér golycs takar, de amely néhány óra múlva úgy törhet darabokra, mint ez a kenyér. Ez az én testem, amelyet keresztre feszítenek...

Tessék, Máté, te is egyél belőle. Erre biztos nem gondoltál, amikor felkeltél a vámszedőpult mögül. Bertalan, András, Tamás – figyeljete. Nézzétek, jegyezzétek meg a mozdulatokat. Aztán majd ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Fog-e rám valaki emlékezni?

Taddeus, úgy látom, nehezen csúszik a falat. Igyál egy kortyot. Atyám, hálát adok neked az áldásnak e kelyhéért. Ma ontják véretem.

Igyál ebből, Taddeus, igyatok ebből mindnyájan.

Mindnyájan! Nemcsak ti tizenketten, hanem a hetvenek is. Nemcsak férfiak, hanem asszonyok is. Zsidók és görögök, urak és szolgák: mindnyájan. Nemcsak felszentelt papok, püspökök, hanem egyszerű nép is. Parasztcsiszmában vagy mezítláb.

Ez az újszövetség vére, amely érettetek és sokakért kiontatik, bűnök bocsánatára.

Lehet, hogy félelmetekben elhagytok engem, sunyin elalszotok majd egy kőhajításnyira tőlem, nem tudtok majd virrasztani. Hitetek olyan, mint egy gyertyaláng: pislákolva, vibrálva küzd saját léteért. De ne féljete: Ő a füstölő mécsest nem oltja ki, a megrepedt nádat nem töri el.

Vegyétek, egyétek. Törjetek belőle, majd adjátok tovább. A kelyhet is. Nekem hamarosan indulnom kell, de ti itt maradtok, e világnyi asztalnál. Üljetek körbe, mindenkinek szorítsatok helyet. Én most elmegyek, de ti folytassátok a vacsorát. Ígérem, visszajövök. Talán nem is túl sokára.”

Dr. Fabiny Tamás – evangélikus püspök

Az utolsó vacsora (Mk 14,12-25; Lk 22,7-23; 1Kor 11,23-25)

²⁰Amikor beesteledett, asztalhoz telepedett a tizenkét tanítvánnyal. ²¹Miközben ettek, így szólt: Bizony mondom nektek, hogy közületek egy el fog árulni engem. ²²Ekkor nagyon elszomorodtak, és egyenként kezdték kérdezni tőle: Talán csak nem én vagyok az, Uram? ²³Ő pedig így válaszolt: Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. ²⁴Az Emberfia elmegy, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik. ²⁵Megszólalt Júdás is, az áruló, és ezt kérdezte: Talán csak nem én vagyok az, Mester? Ő azt felelte neki: Te mondtad.

²⁶Miközben ettek, Jézus vette a kenyeret, áldást mondott, és megtörte, a tanítványoknak adta, és ezt mondta: Vegyétek, egyétek, ez az én testem! ²⁷Azután vette a poharat, és hálát adva nekik adta, és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan, ²⁸mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. ²⁹De mondom nektek, nem iszom mostantól fogva a szőlőtőnek ebből a terméséből ama napig, amelyen majd újat iszom veletek Atyám országában.” (Mt 26,14-29)

Hallgasd meg! <https://www.youtube.com/watch?v=10PZtMwjnLU>

Az Olajfák hegyén (Mk 14,26-31; Lk 22,33-34)

³⁰Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére. ³¹Akkor így szólt hozzájuk Jézus: Mindnyájan megbotránkoztok bennem ezen az éjszakán, mert meg van írva: „Megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhai.” ³²De miután feltámadtam, előtetek megyek Galileába. ³³Ekkor Péter így szólt hozzá: Ha mindenki megbotránkozik is benned, én soha meg nem botránkozom. ³⁴Jézus ezt mondta neki: Bizony mondom neked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem. ³⁵Péter így válaszolt: Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg. Ugyanígy beszélt a többi tanítvány is.

A Gecsemáné-kertben (Mk 14,32-42; Lk 22,39-46)

Egy kissé továbbment, acra borult, és így imádkozott: Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te. ⁴⁰Amikor visszament a tanítványokhoz, alva találta őket, és így szólt Péterhez: Nem tudtatok egy órát sem virrasztani velem? ⁴¹Virrasszatok, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlén. ⁴²Másodszor is elment, és így imádkozott: Atyám, ha nem távozzhat el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratod. ⁴³Amikor visszament, ismét alva találta őket, mert elnehezült a szemük. ⁴⁴Otthagytá őket, újra elment, és harmadszor is imádkozott ugyanazokkal a szavakkal. ⁴⁵Azután visszatért a tanítványokhoz, és így szólt hozzájuk: Aludjatok tovább és pihenjete! Íme, eljött az óra, és az Emberfia bűnösök kezébe adatik. ⁴⁶Ébredjete, menjünk! Íme, közel van az, aki engem elárul.

Hallgasd meg! https://www.youtube.com/watch?v=nPI_TwhIzwo

Jézus elfogatása (Mk 14,43-52; Lk 22,47-53; Jn 18,3-11)

⁴⁷Még beszélt, amikor megjött Júdás, egy a tizenkettő közül, és nagy sokaság jött vele kardokkal és botokkal a főpapoktól és a nép véneitől. ⁴⁸Az árulója ezt a jelet adta nekik: Akit megcsókolok, ő az, őt fogjátok el! ⁴⁹És azonnal Jézushoz lépett, és így szólt: Üdvöz légy, Mester! – és megcsókolta őt. ⁵⁰Jézus ezt mondta neki: Barátom, ezért jöttél! Akkor odamentek, megragadták Jézust, és elfogták. ⁵¹Egy pedig azok közül, akik Jézussal voltak, a kardjához kapott, kirántotta azt, lesújtott a főpap szolgájára, és levágta a fülét. ⁵²Ekkor így szólt hozzá Jézus: Tedd vissza kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el. ⁵³Vagy azt gondolod, hogy nem kérhetném meg Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet? ⁵⁴De akkor miképpen teljesednének be az Írások, hogy ennek így kell történnie?

⁵⁵Abban az órában így szólt Jézus a sokasághoz: Mint valami rabló ellen, úgy vonultatok ki kardokkal és botokkal, hogy elfogjatok engem! Mindennap a templomban ültem és tanítottam, és nem fogtatok el. ⁵⁶Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Akkor a tanítványok mind elhagyták őt, és elfutottak.

Jézus a nagytanács előtt (Mk 14,53-65; Lk 22,66-71; Jn 18,12-14.19-24)

⁵⁷Azok pedig, akik elfogták Jézust, elvitték Kajafáshoz, a főpaphoz, ahol összegyűltek az írástudók és a vének. ⁵⁸Péter távolról követte őt egészen a főpap palotájáig, bement az udvarra, és ott ült a szolgákkal, hogy lássa, mi lesz ennek a vége. ⁵⁹A főpapok pedig és az egész nagytanács hamis tanúvallomást kerestek Jézus ellen, hogy halálra adhassák, ⁶⁰de nem találtak, pedig sok hamis tanú állt elő. Végül előálltak ketten, ⁶¹akik azt állították, hogy Jézus ezt mondta: Le tudom rombolni az Isten templomát, és három nap alatt fel tudom építeni. ⁶²A főpap felállt, és így szólt hozzá: Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak? ⁶³Jézus azonban hallgatott. A főpap azt mondta neki: Az élő Istenre kényszerítelek, mondd meg nekünk, vajon te vagy-e a Krisztus, az Isten Fia! ⁶⁴Jézus így felelt: Te mondtad. Sőt, azt mondom nektek: mostantól fogva meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőin. ⁶⁵A főpap ekkor megszaggatta ruháját, és így szólt: Istent káromolta! Mi szükségünk van még tanúkra? Íme, most hallottátok az istenkáromlást. ⁶⁶Mit gondoltok? Azok így feleltek: Méltó a halálra! ⁶⁷Azután szembeköpték, arcul ütötték, mások pedig bottal verték, ⁶⁸és ezt mondták: Prófétáld meg nekünk, Krisztus, ki ütött meg téged!

Hallgasd meg! <https://www.youtube.com/watch?v=4ddG3VbHiUw>

Péter megtagadja Jézust (Mk 14,66-72; Lk 22,54-62; Jn 18,15-18.25-27)

Péter pedig kinn ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgálóleány, és így szólt: Te is a galileai Jézussal voltál. ⁷⁰Ő azonban tagadta mindenki előtt, és ezt mondta: Nem tudom, mit beszélsz. ⁷¹Mikor pedig kiment a kapuba, meglátta őt egy másik szolgálóleány, és ezt mondta az ott levőknek: Ez a názáreti Jézussal volt. ⁷²Ő ismét tagadta: Esküszöm, hogy nem ismerem azt az embert. ⁷³Kis idő múlva az ott álldogálók mentek oda, és így szóltak Péterhez: Bizony, közülük való vagy te is, hiszen a beszéded is elárul téged. ⁷⁴Akkor átkozódni és esküdözni kezdett: Nem ismerem azt az embert. És nyomban megszólalt a kakas. ⁷⁵Péter visszaemlékezett Jézus szavára, aki azt mondta neki: Mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. Azután kiment onnan, és keserves sírásra fakadt.

Hallgasd meg! <https://www.youtube.com/watch?v=vDux0KhcMTI>

2020.04.10. Nagypéntek

Jézus megfeszítése (Mk 15,20-32; Lk 23,26-39; Jn 19,16-24)

³⁵Miután megfeszítették, sorsvetéssel megosztották ruháin; ³⁶azután leültek ott, és őrizték. ³⁷Feje fölé függesztették az ellene szóló vádat, ezzel a felirattal: EZ JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA. ³⁸Vele együtt feszítettek keresztre két rablót is, az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől.

³⁹Akik elmentek mellette, a fejüket csóválva káromolták, ⁴⁰és ezt mondták: Te, aki lerombolod a templomot, és három nap alatt felépíted, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről! ⁴¹Hasonlóan a főpapok is gúnyolódva mondták az írástudókkal és a vénekkel együtt: ⁴²Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és hiszünk benne! ⁴³Bízott az Istenben, szabadítsa meg most, ha kedveli őt; hiszen azt mondta: Isten Fia vagyok.

Hallgasd meg! <https://www.youtube.com/watch?v=b0kw2KM5hiQ>

Jézus halála (Mk 15,33-41; Lk 23,44-49; Jn 19,28-30)

⁴⁵Tizenkét órától kezdve három óráig sötétség támadt az egész földön. ⁴⁶Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: Éli, éli, lámá sabaktáni, azaz: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? ⁴⁷Néhányan az ott állók közül, akik hallották ezt, így szóltak: Illést hívja. ⁴⁸Egyikük azonnal elfutott, hozott egy szivacsot, megtöltötte ecettel, nádszálra tűzte, és inni adott neki. ⁴⁹De a többiek ezt mondták: Hagyd csak, lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse őt. ⁵⁰Jézus pedig ismét hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét.

⁵¹És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült, és a sziklák meghasadtak.

⁵⁴Amikor pedig a százados és akik vele őrizték Jézust, látták a földrengést és a történeteket, nagyon megrémültek, és így szóltak: Bizony, Isten Fia volt ez!

Hallgasd meg! <https://www.youtube.com/watch?v=6Y2QidF26v4>

Jézus temetése (Mk 15,42-47; Lk 23,50-55; Jn 19,38-42)

Amikor beesteledett, eljött egy Arimátiából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak. ⁵⁸Elment Pilátushoz, és elkérte Jézus holttestét. Akkor Pilátus megparancsolta, hogy adják ki neki. ⁵⁹József elvitte a holttestet, tiszta gyolcsba göngyölte, ⁶⁰és elhelyezte a maga új sírjába, amelyet a sziklába vágatott. A sír bejáratához egy nagy követ hengerített, és elment. ⁶¹Ott volt pedig a magdalai Mária és a másik Mária, akik a sírral szemben ültek.

Hallgasd meg! <https://www.youtube.com/watch?v=-GSGvsocWRM>

Töviskorona,
szögek, kocka, köntös,
véres lába, mit a könnyem öntöz.
Éles kard járja át most a szívemet,
siratom, siratom az elsőszülöttemet.

Elrejtette akkor arcát a nap,
mellettünk csak a hű János maradt,
s kissé távolabb Mária Magdalából,
aki velem zokog és gyászol.

Együtt halljuk a végső szavakat,
jaj, fiam, fiam, a szívem megszakad!
Miért is jajongok itt tehetetlen,
bár helyetted lennék inkább a kereszten!

S te járnád Galilea tájait,
nézhetnéd a Genezáret-tó kéklő fodrait.
Taníthatnál liliumokról, égi madárról...
az atya, hű gondoskodásáról.
Lehajolnál újra bénához, beteghez...

Jaj, miért ez a keresztt?
Fiam, miért te szenvedsz?
Názáretben ott a gyalud, a friss forgács...
Bár lennél inkább, mint József, egyszerű ács.

Minden hiába, ez a te utad.
Már Betlehemben üldözött vad harag.
Akkor angyal jött, akkor kaptál időt,
hogy erőt gyűjts e szörnyű kereszt előtt.

Nekem nincs erőm, én gyöngye vagyok.
Nélküled árva, csüggedt, elhagyott.
Elvégeztetett, el...
Végig kell nézned gyötrelmes halálad.
Összeroppant a kínod, nem látod?

Majd így összetörten,
mégis erőt nyerve,
veszlek végül, mint gyermeket
újra ölembe.
S hallgatok,
befelé hull a könnyem,
míg hajnalban angyal szólít meg:
Föltámadt, itt nincsen!

Deméné Smidéliusz Katalin: Mater dolorosa
evangélikus lelkész

2020.03.12. Húsvét

Jézus feltámadása (Mk 16,1-11; Lk 24,1-12; Jn 20,1-18)

¹Szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán, elment a magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. ²És íme, nagy földrengés támadt, mert az Úr angyala leszállt a mennyből, és odalépve elhengerítette a követ, és leült rá. ³Tekintete olyan volt, mint a villámlás, és ruhája fehér, mint a hó. ⁴Az örök a tőle való félelem miatt megrettentek, és szinte holtra váltak. ⁵Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: Ti ne féljetek! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust kerseitek. ⁶Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt. ⁷És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek. ⁸Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak. ⁹És íme, Jézus szembejött velük, és ezt mondta: Legyetek üdvözölve! Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte. ¹⁰Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: Ne féljetek! Menjete el, adjátok hírül testvéreimnek, hogy menjenek Galileába, és ott meglátanak engem.

Hallgasd meg! <https://www.youtube.com/watch?v=9G8E5A-23no>

Bandukoltunk az úton,
mi voltunk az éjfekete bánat.
Mögöttünk maradt Jeruzsálem,
a Golgota, a gyalázat...

Jaj, nyomunkban a végtelen
szomorúság ott ólálkodott.

Gyötörtük egymást, vitáztunk:
Miért lett ő Istentől elhagyott?

Csodára se várva csúfoltuk Johanna, Mária hírét,
kik bizonygatták: az üres sírt láttuk, az Úr föltámadt, él.

Reményt vesztetten jártuk a jól ismert júdeai tájat,
s ím, Valaki váratlanul mellénk szegődött útitársnak.

Ő kérdezett, mi panaszkodtunk, majd fölidézte az Írást,
Mózeset, s a szenvedő szolgáról jövendölő Ézsaiást.

A faluba értünk s kérleltük:
Maradj velünk, ne menj tovább!

Ott a házban,
az asztalnál
vette, megáldotta, megtörte a kenyeret.

Akkor
hullt le szemünkről a hályog,
s gyúlt fény a szívben:

Ő az! Az Úr él, s szeret!

Deméné Smidéliusz Katalin: Emmaus

Hallgasd meg! <https://www.youtube.com/watch?v=ONtHdBjKleM>